

Χριστιανική και υλιστική κοινωνιολογία – Κυριακή Η΄

Λουκά.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Ο καλός Σαμαρείτης της σημερινής παραβολής (Λουκ. 10.25-37), αν μη τι άλλο, έμεινε στην Ιστορία ως το πρότυπο της αγαθοεργίας και έγινε προτύπωση του πανανθρώπινου Καλού Σαμαρείτη, του γόνου όχι της Σαμαρείας αλλά της Θεοτόκου Μαρίας.

Η αγάπη «ου ζητεί τα εαυτής». Ο Σαμαρείτης παραθεώρησε το συμφέρον του ή μάλλον και την ίδια τη ζωή του. Δυστυχώς όμως στον καιρό μας κυρίαρχος και ρυθμιστής της κοινωνίας είναι το χρήμα – οι πνευματικές αξίες υποβαθμίσθηκαν. Είναι ενδεικτικό ότι όταν λέμε «συμφέρον» εννοούμε το οικονομικό συμφέρον – οι άλλες σημασίες του όρου υποτονίσθηκαν. Έτσι σήμερα θα αναφερθούμε σύντομα στον υλικό τομέα.

Ο Κύριος αποφθέγγεται πως «μακάριόν εστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν» (Πρ. 20.35). Η σημερινή κατάσταση εστιάζεται στον αντίποδα. Ο

άνθρωπος της εποχής μας επιδιώκει με μανία το πώς να λάβει. Θεωρεί συνήθως τον συνάνθρωπό του προσοδοφόρο αντικείμενο, σαν χαρτονόμισμα περίπου. Ο συνάνθρωπος «μετράει» σαν πηγή κέρδους ή σαν υπηρέτης της φιλαυτίας ευρύτερα.

Η χριστιανική κοινωνιολογία δίσταται οξέως από την υλιστική. Ο υλισμός δέχεται τον άνθρωπο σαν ένα ον-μηχανή παραγωγική και καταναλωτική ή σαν μια ύπαρξη που άγεται και φέρεται από τη σάρκα και τα πάθη της.

Ανάλογα με την κατεύθυνση του υλισμού πιστεύεται ότι έρχεται σε επαφή με τον άλλον είτε μέσω παραγωγής-καταναλώσεως (οικονομίας) είτε μέσω των ορμεμφύτων (σεξουαλισμού).

Οι επαφές και σχέσεις του υλισμού δεν είναι μέθεξη βίου και κοινωνία, αλλά κοινωνισμός, δοσοληψία, επιπόλαια και πλαστή συνάφεια, υπολογιστική, που λύνεται μόλις θιγεί η ιδιοτέλεια. Σε ένα διάλογο των Αδελφών Καραμαζώφ ο Ντοστογιέφσκυ αποτυπώνει με σύντομες και αδρές γραμμές τον σαθρό και επιδερμικό κοινωνισμό. Μεταξύ αθέου και ευσεβούς ανταλλάσσονται τα εξής περίπου:

«– Τι μου λες περί αγάπης; Τι μπορείς να κάνεις σήμερα για τον άνθρωπο, αυτό έχει αξία. Μπορείς να ενεργήσεις, ώστε τουλάχιστον να μην ακριβήνει σήμερα το βοδινό; – Μα, απαντάει ο ερωτώμενος, χωρίς Θεό, αν ήσουν εσύ ο έμπορος και ήταν στο χέρι σου, θ' ακρίβαινες μόνος σου το βοδινό, για να κερδίζεις ένα καπίκι επί πλέον στο ρούβλι» (Στο Ν. Μπουγάτσου, Κοινωνική διδασκαλία Ελλήνων Πατέρων, Ι, Αθήναι 1980, σελ. 7).

Έχει αναποδογυρίσει ο άνθρωπος το κέντρο βάρους. Τι θα πάρει ή ακόμη τι θα κλέψει, όχι τι θα δώσει. Τείνει να λησμονηθεί η φιλοξενία, η καταδεκτικότητα, η συμπόνια, η ανθρωπιά και το φιλότιμο. Ο «αείμνηστος» και πολυύμνητος Καλός Σαμαρείτης μας είναι κάτι το ξένο, το μακρινό – η Σαμάρεια απέχει πολύ από μας! Το να θυσιάζουμε χρόνο, χρήμα, ενδιαφέρον χάριν του άλλου πάει να ξεχασθεί. Το παν συνίσταται στο τι εμείς θα καρπωθούμε υπέρ του ατομισμού μας.

Είναι πανθομολογούμενη η έλλειψη της αγάπης στον καιρό μας, τον εγωιστικό, τον υλιστικό, τον χωρίς ιδανικά. Εμείς τουλάχιστον ας την ακτινοβολούμε· την έχει πολύ ανάγκη η κοινωνία, και ας μη το ξέρει πολλές φορές.

Δεν οφείλουμε τίποτε σε κανένα «ει μη το αγαπάν αλλήλους» (Ρωμ. 13.8). Και δεν είναι κάτι το μικρό αυτό!

Ιερομόναχος Ιουστίνος

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>